

MĘK (1) *sb m*

męk, [**mięk** *a.* męk].

N sg męk.

Sł stp, Cn, Linde brak.

*Wyśmiewany wyraz mazowiecki o niejasnym znaczeniu; może dźwiękonaśladowczy lub związany z wyrazami „męka”, „męczyć”: A zátym wnet od około łtoiących były łyżzáne gwałtowných rázow y bicia trzalki/ y kołátania/ y częłte niewiedzieć od kogo ięki/ pęki/ łteki (*marg*) Ięk pęk/ łtęk/ męk/ bek [*lege: bęk*]/ słowá Mázoweckie. (–) *StrykKron* 350; [Inquirebant unus ab alio, quot sunt vocales apud Masouitas? Quidam dicebant quinque, videlicet: »Stank, penk, mienk, pock, tutka« [1513 r.] *ActRector nr 2191*].*

ZZa